

anstalten, hvorefter Folk kunde vide, naar og under hvilke Betingelser, de erholde en saadan Bonus udbetalt. Saa vilde ogsaa den Fordel være forbunden dermed, at man ikke her kan blive presset til at vedtage et uklart Forslag paa Grund af, at man ikke godt kan styde et andet Forslag til Side.

Finansministeren (Estrup): Jeg tror i Virkeligheden ikke, at Lovforslaget saaledes som det foreligger, lider af nogen Uklarhed. Den Uklarhed, som det ærede Medlem udtalte af, hvad han citerede af § 10, berøede paa Ordene „uden Tillæg efter §§ 7, 12 og 14“, er jo netop den Uklarhed, som man klarede ved Højesteretsdommen. Jeg tror i Virkeligheden, det vilde være at komme en hel Del uden for det nu foreliggende, dersom vi her skulde begynde at procedere Sagen om igen, efter at den har været proceduret i 3 Instanser og er afgjort ved Højesteretsdom. Naar det ærede Medlem bemærkede til Fordel for at have faste Bonusbestemmelser, at man saa i dette Tilfælde ikke vilde komme til at stemme om denne Lov under Tryk af, at Afgørelsen vilde saa Indflydelse paa det andet Lovforslag om Tildeling af Bonus, ja, saa har det ærede Medlem fuldstændig Ret i, at dersom der var faste, lovbestemte Bonusregler, vilde der jo ikke være nogen Forbindelse mellem Tildeling af Bonus og Vedtagelse af Vndringer i Lov om Livrenteanstalten overhovedet, men netop gennem den Bemærkning giver det ærede Medlem mig Ret i min Advarsel mod at komme til faste Bonusbestemmelser. Havde vi nu haft saadanne faste Bonusbestemmelser om den Bonus, der tilkom de Interessenter, der havde Livsforfkringer eller Overlevelsesrente i Anstalten, altsaa de Grupper, som efter Lov af 1889 have faaet, og som efter den foreliggende Lov derom vilde faa Bonus, hvad vilde saa Følgen deraf være? Følgen deraf vilde være den, at naar Bestemmelsen om Køb af Livrente ikke blev forandret, saa vilde Statskassen som Garant komme til at betale en Del af den Bonus, der blev uddelt. Dersom Anstalten vedblivende kom til at tabe paa Livrenterne, lige saa meget som den vinder paa Livsforfkringer, og den Lovbestemt skal udbetale Bonus til disse sidste, resulterer deraf aabenbart et Deficit, et Tab for Anstalten. Naar der imidlertid ikke er faste Bonusregler, gaar det ene op mod det andet; den vinder paa den ene Art af Forsikring, hvad den taber paa de andre. Ubilligheden af, at den ene Gruppe skal undvære Bonus, for at den anden Gruppe kan løbe Livrenter billigere,

end de ere værd, forekommer mig imidlertid indlysende, og netop et saadant Forhold vilde man komme til, naar man ved Lov har bundet sig til at udbetale Bonus. Saa vilde det altsaa bero paa det mere eller mindre tilfældige i, hvorvidt man kunde enes om at forandre Tarifferne for Livrenterne, om man, uden Tab for Anstalten og i sidste Instans for Garant, kunde udrede de Lovbestemte Bonusbeløb, man havde forpligtet sig til. Det er netop Forholdet. Det er jo paa ingen Maade nogen vilkaarlig Forbindelse, jeg har sat disse to Lovforslag i, paa ingen Maade! Jeg har jo netop sagt: Dersom vi her kun skulle spørge om, hvor meget har Anstalten bundet efter Kalkulerne i disse fem Aar paa den ene Art af Forsikringer, og hvor meget Tab har den lidt paa den anden Art af Forsikringer, saa bliver Nettogevinsten mindre end den Bonus, der er foreslaaet uddelt. Det er altsaa paa ingen Maade vilkaarligt, naar jeg har sagt, at jeg forlanger disse Forandringer i Loven af 1871, ellers bliver der ikke nogen Bonus udbetalt. Nej, Forholdet er ligefrem det, at der i Virkeligheden ikke er indbundet saa meget i de fem Aar som det, der foreslaas uddelt som Bonus, og jeg har udtalt, at jeg kun anser det for forfarligt at udrede det fulde Beløb som Bonus under den bestemte Forudsætning, at der ikke bliver Tale om for Fremtiden at lide disse Tab paa Livrenter. Det er Stillingen. Det er altsaa paa ingen Maade nogen vilkaarlig Stilling, jeg har taget over for disse Spørgsmaal, det er en ligefrem af Sagens Natur givne Stilling.

Korsgaard: Det forekommer mig, at det sidste Rationnement af den højtærede Finansminister kun maatte føre til, at Livsforfkringsanstalten fremtidig regnede sikrere og bedre og havde sine Tabeller og Sager saaledes i Orden, at den vidste, at den i Henhold til disse Tabeller til enhver Tid kunde udrede Bonus, uden at Statskassen ifalder Forpligtelser til at udrede den. Det er saaledes i andre Anstalter. Naar de andre Anstalter have bestemte Regler for Bonus, og de kunne holde dem, saa antager jeg, det ligger i, at disse Anstalter have foretaget disse Beregninger saa sikkert, at de ere i Stand til uden Risiko at holde, hvad de have lovet. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal om Uklarheden saa tror jeg ikke, at den højtærede Finansminister vil kunne komme bort fra, at efter § 10 i Loven af 1870 skal der ved Beregningen af Godtgørelserne fradrages de 3 Tillæg, som jeg har nævnt, Helbredstillæg o. s. v., medens